

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:

Cathy Hopkins

ZODIAC GIRLS:

DANCING QUEEN

Text Copyright © by Cathy Hopkins, 2009

Cover illustration copyright © Monica Laita 2009

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-546-4

Keti Hopkins

Zodijak devojke

Stvorena
za ples

Prevela Slađana Trninić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Prvo poglavlje

Frizurastično

„Nečeš, valjda, stvarno to da uradiš?“, pitala je Luiz pošto je mama konačno krenula u supermarket, a Luiz i ja ostale same. Klimnula sam dok sam gledala mamu kroz prozor u hodniku. Borila se kišobranom protiv oktobarske kiše, zatvorila kapiju, ušla u kola i otišla.

Mahnula sam pesnicom kroz vazduh. „Mrdnimo“, rekla sam. „Imamo samo tri sata pre nego što počne audicija.“

Luiz mi je salutirala, a zatim smo otrčale do kupatila gde sam zaključala vrata za slučaj da se mama vrati zbog nečega.

Dala sam Luiz gumene rukavice i blanš koji sam poslednjih nekoliko dana skrivala u kesi u rancu.

„Izvoli. Pridrži ovo dok nakvasim kosu. I ne brini. Zvala sam maminu frizerku koja mi je dala jasna uputstva. Sve što treba da uradim je da posvetlim svoju boju, što ću možda postići iz više nanošenja, a onda ću staviti toner, i bingo: imaću belu kosu!“

„Ali, Marša, tvoja lepa riđa kosa...“, bunila se. „Šta ako postane zelena ili tako nešto?“

Nasmejala sam se. „Podneću to. Ovih dana svi neprestano govore kako treba da pozelenimo.“

„Nisam to mislila, neuko stvorenje. I gde ti je tata? Šta ako se pojavi?“

„O'ladi, Luiz. Svake subote ujutru igra ragbi, a obe moje sestre izašle su sa momcima. Biće u redu. Veruj mi. Neću pozeleneti – pobeću.“

U ogledalu sa moje leve strane videla sam da me je Luiz zabrinuto pogledala. Nas dve smo bile neobičan par. Luiz je imala dugu, ravnu, plavu kosu, a ja kovrdže do ramena koje su se trudile da uvek delujem raščupano. Izgledala sam kao neki deran sa bezobraznom facom koji stoji pored princeze sa sanjivim očima. „Riđa kosa ne odgovara ulozi, a ja moram da je dobijem.“

Luiz je uzdahnula i sela na ivicu kade. Znala je da ne treba da se raspravlja sa mnom kada želim

nešto, a ulogu Ledene kraljice u školskoj predstavi sam žarko želela.

„Zašto je toliko važno da izbeliš kosu?“, pitala je.

„Zar baš ništa ne znaš?“, rekla sam. „Ako je glumac ozbiljno zainteresovan za neku ulogu, on mora da živi i diše kao taj lik, da uđe u najskrivljeniji deo sebe i iskopa stara iskustva kako bi delovalo stvarno. To se zove metod glumačke igre.“

„Kada si ti iskusila kako izgleda biti Ledena kraljica?“

„Hmmm. Pa, nisam, ali... Mogu da zamislim kako bi izgledalo biti Ledena kraljica; valjda je to sledeća najbolja stvar koju mogu da uradim.“

„A izbeljivanje kose je metod glumačke igre?“

„Tako nešto. To je kao kad se neki glumac ugoji ili smrša zbog uloge. Pokušavam da uđem u lik, tako da će to biti više od glume. Ona će biti moj nastavak. Kao deo mene.“

Luiz je prevrnula očima. „Ali, nećeš morati da glumiš. Sve što treba da radiš jeste da plešeš.“ Nasmejala se i dodala. „I da namamiš Olivera Blejka...“

„Koma, koma“, rekla sam. Jedna od nas bi uvek to rekla kada bi neko spomenuo Oliverovo ime. On je školski medenjak i totalno je zgodan.

„... u svoje ruke“, nastavila je Luiz. „To je pravi razlog zbog čega si htela ulogu, zar ne?“

„Samo delimično“, rekla sam. Ja jesam bila zatreskana u Olivera, kao i svi u školi, i znala sam da bi mislio da je jedna sedmakinja premlada za njega. „To je, takođe, način da budem u predstavi i imam izgovor da se družim sa dramskom grupom, i da, u pravu si, sa Oliverom, koma...“

„Koma“, otpevale smo u horu.

„... a da ne moram da se ubijem ili naučim gomile teksta. Znaš kako mi brzo sve dosadi.“ (Ili me ne drži mesto, što bi rekla moja mama.)

„Za razliku od nekih od nas“, kazala je Luiz, koja se namerila na ulogu sa tekstom i provela je dobar deo prošle nedelje učeći napamet ogromne odlomke iz komada. „Ne kapiram. Nikad pre se nisi smarala da se nađeš u predstavi.“

„Da, ali to je bilo pre nego što sam shvatila da želim da se bavim pozorišnom umetnošću.“

Luiz je ponovo prevrnula očima ka plafonu. „Mislila sam da želiš da budeš olimpijska gimnastičarka.“

„To je bilo prošle nedelje.“

„Ne. Prošle nedelje si htela da postaneš vrhunška teniserka.“

„Ne. To je bilo one nedelje pre. Devojka može da se predomisli, zar ne? U stvari, u ovim godinama treba da uranjamo u različite stvari i isprobavamo ih – nastavnici to govore sve vreme. A ove nedelje sam potpuno ubeđena da želim da budem na sceni.“

Mada je postojao još jedan razlog zbog kog sam htela tu ulogu. Po školi se pričalo da će Oliverovi roditelji prisustvovati predstavi: gospodin i gospođa Blejk. Ali mene je najviše zanimao gospodin Blejk. Svi u našoj školi su znali ko je on. Majkl Blejk, agent zvezda. On je gospodin Šou-biznis i mogao je da stvori ili uništi nečiju karijeru. Glas o tome da će biti prisutan je ono što je pokrenulo želju u meni da se nađem u predstavi. To bi mogla da bude odskočna daska ka potpuno novom životu. Životu punom glamura i slave. Oliver je već bio slavan. Statirao je u tri božićna blokbaftera, a u poslednjem je čak izgovorio i jednu rečenicu. Čim sam to čula, znala sam da moram da prionem i dobijem ulogu. Rođena sam da budem slavna. To svi kažu, ne samo ja.

Doslovce sam sledila Kejtina uputstva, a poslednje je bilo da nanesem toner i sačekam.

„Petnaest minuta“, rekla sam. „Brzinsko sušenje fenom i možemo da idemo.“

„OK, hajde onda dok čekamo da pogledamo naše horoskope“, predložila je Luiz. „Možda će nam reći da li ćemo dobiti te uloge u predstavi. Sinoć sam pronašla zaista dobar vebsajt. Otvori kompjuter i pokazaću ti.“

Luiz je stalno isprobavala nešto iz Novog doba kao što je astrologija ili proricanje sudbine. Kaže da to radi jer je vodolija, a vodolije zanimaju takve stvari. To me nije ubedilo, ali moglo bi da bude zabavno da pročitam svoj horoskop, posebno ako piše nešto dobro.

„Dobra ideja“, rekoх, „ajde da vidimo šta zvezde imaju da izjave.“

Ušle smo u moju sobu gde sam uključila laptop i napravila mesta Luiz da sedne za moj sto pored prozora. Protekla sam se i zevnula pre nego što sam se bacila na krevet i šutnula jedan tirkizni jastučić na pod. „Bože, ponekad poželim da možemo da se odselimo. Ova kuća je baš mala!“

„Ne, nije“, reče Luiz. „Tvoji roditelji su je stvarno udobno sredili, a otkad si sobu okrečila u plavo, obožavam je.“ Znala sam da je to rekla samo da bi bila ljubazna. Ona je živela u ogromnoj džordžijanskoj kući sa visokim tavanicama i velikim, pravilnim sobama – njena porodica je imala čak dva kupatila, jedno sa kadom, a drugo sa tušem, imali su

i kuhinjski prostor pozadi koji je izlazio u staklenu baštu. Pošto je nas petoro živelo ovde, izgledalo je kao da smo se nagurali u kuću. Imali smo samo jedno kupatilo što me je izluđivalo kada se napravi red (a to se obično dešavalo ujutru). Poželela sam da se mama i tata odsele, ali oni su, činilo se, bili srećni sobama kao zatvorskim ćelijama i onim što su zvali brodska kuhinja u zadnjem delu prizemlja. Lično, ja sam stvorena za veće, bolje stvari i svet će jednog dana to shvatiti.

Luiz je ukucala veb adresu.

„Ko prvo?“, pitala je.

„Ja, ja, ja“, rekla sam. „Jedva čekam da vidim šta piše.“

Ukazala se stranica na kojoj se videlo zvezdano, noćno nebo, a zatim i obrazac sa pitanjem za vreme, datum i mesto rođenja.

„Rođena ovde“, rekla sam. „Drugog aprila, u sedam i petnaest ujutru. Sećam se toga jer mama uvek kuka kako joj celu noć nisam dala da spava.“

Luiz je ukucala moje ime i podatke i trenutak kasnije laptop je počeo da podrhtava kao mobilni telefon na vibraciji. Ekran je sinuo, a onda buknuo od crvenih, narandžastih i žutih plamenova vatre koja je poigravala pred našim očima.

„Vau!“, uzviknula sam.

„O, bože, izvini!“, reče Luiz koja nije izgledala kao da je impresionirana. Delovala je zabrinuto. „Ja... mora da sam pritisnula nešto pogrešno.“

Iznenada se iz vatre pojavio zlatni baner sa porukom: „Čestitamo, Marša! Ti si Zodijak devojka ovog meseca!“

„Oh!“, reče Luiz. „O čemu se ovde radi?“

„O meniii. Jeee. Ja sam Zodijak devojka.“ Skočila sam na noge i izvela karate šut u vazduhu. „Jupi.“

Luiz se nasmejala, a ja sam pogledala nazad u ekran gde se pojavio drugi baner sa natpisom: „Pošto si Ovan, tvojim znakom upravlja planeta Mars.“ Počela je da svira muzika, prvo bubnjevi pa zatim trube, zvuk se pojačavao dok nije postao toliko glasan da je Luiz stavile ruke na uši.

„Smanji to“, rekla sam i nagnula se preko nje pokušavajući da utišam, ali izgleda da nije radilo – glasna muzika se nastavila.

„O, pih, mani sve te fensi tričarije“, rekla sam. „Šta me čeka ovog meseca?“

Pojavio se treći baner na kome je pisalo: „Kao tipičan Ovan, uvek žuriš da nastaviš ka sledećoj najboljoj stvari...“

Luiz se nasmejala. „To je tačno“, rekla je dok sam ja i dalje čitala sa ekrana.

„Uspori, inače će te Uran, koji početkom ovog meseca ima jak uticaj na tvoju kartu, usmeriti u neočekivanom pravcu.“ Pogledala sam dole u ekran. „Ni reči o dobijanju glavne uloge u predstavi? Ili... čekaj, evo još nešto.“

„Kao Zodijak devojci ovog meseca“, nastavljalo se na ekranu, „ovo bi mogle da budu četiri najznačajnije nedelje u tvom životu. Prekretnica. Tvoj čuvar će te kontaktirati. Iskoristi to za ono što želiš.“

„Čuvar? Koji čuvar? Šta je ovo?“, pitala sam.

Luiz slegnu ramenima. „Ne znam.“

„Oho, strava“, rekla sam i nabacila akcenat ruskog špijuna. „Iskorišti to za ono što želiš. Ovo je čudan šajt, Luiz.“

„Znam. Uvrnuto. Ovo se nije desilo kada sam ja gledala. Možda je neka promocija ili nešto što bi privuklo više korisnika. Dizajneri vebsajtova uvek traže nove trikove.“

„Da, ali hej! Najznačajnije četiri nedelje mog života? Prekretnica? To mora da znači predstavu, zar ne? Mislim da je stvarno dobra prognoza.“

„Ali, šta je ono sa Zodijak devojkom?“, pitala je Luiz.

Slegnula sam ramenima. „Nem’ pojma. Ti si stručnjak za astrologiju.“

„Ne baš. Kladim se da je nešto u stilu da si ti hiljadita osoba koja je ubacila svoje podatke. Da smo prvo mene radile, reklo bi mi da sam ja Zodijak devojka.“

„To i ja mislim“, kazala sam. „Uradi sebi, uradi sebi.“

Luiz je ukucala svoje podatke. Malo kasnije, na stranici se ukazao horoskop, ali nije bilo banera, niti muzike. „Ovog meseca ćeš biti u gužvi, a kreativne potrebe su sada jake. Budi koncentrisana i nađi vremena da napuniš baterije. Fuj. Kako je to dosadno?“

„Još nešto?“, pitala sam. Zatim: „Vreme je za promenu: idi u kupovinu ili nabavi novog ljubimca“, čitala sam sa ekrana.

Luiz je slegnula ramenima. „Razmišljala sam da nabavim novu zlatnu ribicu, pa pretpostavljam da je to dovoljno tačno. Ali ti si takva srećnica, Marša. Sve dobre stvari se dešavaju tebi.“

Osmehnula sam se. „Znam. Imam sreće. I u sebi osećam da će ovo biti neverovatan period.“ Ustala sam i ispravila se koliko sam mogla, podigla desnu ruku i pokazala kroz prozor prema nebu. „JA SAM ZODIJAK DEVOJKA. Juuupiiii!“ Izvela sam još jedan karate udarac. „Kači se sa mnom i zakačićeš

se sa PLANETAMA!“ Sekla sam vazduh oko sebe.
„Hoj. Hoj. Hoj.“

Luiz je pogledala na sat. „Uups. Vreme je, Marša.“

„O, bože. Nadam se da mi je kosa ispala OK.“
Otrčale smo u kupatilo i ja sam počela da ispiram toner. Na polovini postupka, na vratima se začulo glasno kucanje.

„O, ne!“, reče Luiz. „Otkrivene smo.“

„Ko je?“, pitala sam najnehajnijim glasom.

„Veliki, zli vuk“, odgovorila je moja sestra Sisi.
„Požuri, idiote. Elenor i ja moramo u ve-ce. Izlazi napolje. Sendin tata čeka ispred u kolima.“

„Ne mogu, zauzeta sam“, reko.

„Imaš dve sekunde, Marša“, viknula je Elenor,
„ili tvoj život više neće biti vredan življenja. Šta, uostalom, radiš unutra?“

„Ništa“, reče Luiz.

„Pa, pusti nas onda“, odgovori Elenor.

„Bolje da otvorim vrata“, kazala sam, „ili bi inače mogle da naprave problem.“ Brzo sam stavila peškir na glavu i otključala vrata kupatila. Sisi i Elenor su stajale tamo, a pogledi su im bili iznervirani i sumnjičavi. Uvek su me tako gledale – to je deo cene koju sam plaćala zbog toga što sam bila najmlađa sestra.

„Da. Šta radiš ovde, derle?“, pitala je Sisi dok je Elenor prolazila pored nje.

„Hm. Perem kosu, a onda ćemo da promenimo izgled, i ne zovi me derle“, rekla sam.

„OK, derle“, odgovorila je Sisi. Želela sam da je udarim, ali sam odolela tome jer sam htela da ode.

„Imaš fenomenalnu kosu“, rekla je Luiz spuštajući ruku da dodirne Sisine duge, riđe lokne, koje su joj se spuštale niz leđa. „Vas tri ste takve srećnice. Volela bih da moja kosa ima tako veličanstvenu boju.“ Dobra taktika, pomislila sam dok je Luiz nastavila da se prenemaže o riđoj kosi Libovica. Sve tri smo je nasledile od mame, a Sisi je žudeła za laskanjem.

Elenor se nije dugo zadržala u kupatilu i sletela je niza stepenice čak nas ni ne pogledavši, a zatim je Sisi ušla. Glasno sviranje iz kola oca njihove drugarice Sendi koja su se nalazila ispred na ulici, sprečilo je i Sisi da se dugo zadrži, pa smo se nekoliko minuta kasnije vratile u kupatilo.

„Uh“, rekoħ. „Ovo je bilo blizu.“

„Znam“, odgovori Luiz. Izgledala je zabrinuto. „Držala si toner oko deset minuta duže nego što je trebalo.“

„Biće OK“, rekla sam i nagnula se preko kade kako bih mogla da isperem kosu. Kada sam završila, obrisala sam je peškirom, a onda se pogledala u ogledalo.

„Vau!“, reče Luiz.

„Supernjamiduper!“, uzdahnula sam. Kosa mi je izgledala neverovatno. Kejtin savet je delovao veoma efikasno i kosa mi je bila bela kao sneg. Pod prstima je bila malo iskrzana, verovatno zbog dva nanošenja blanša, ali uopšte uzev, rezultat je bio sjajan.

„Oči ti izgledaju tako plave, čak plavlje nego pre“, reče Luiz. „A koža ti stvarno deluje blede. Savršena Ledena kraljica.“

Klimnula sam, a onda stavila malo gela i zalizala kosu unazad. Kad sam to uradila, nekoliko pramenova je opalo. „Uups“, rekla sam i bacila ih u kantu. Tako sam izgubila nešto kose. Efekat je savršen. Ne samo da je ona izgledala kul, već je činila da ja izgledam kao da sam sa druge planete.

Mama će me ubiti.

Drugo poglavlje

Đak zvezda

„Ja sam pozadi“, rekla sam Luiz pošto smo se prijavile kod nastavnika drame, gospodina Sandersona, u fiskulturnoj sali, gde će se održati audicija. Zapisao je naša imena i uputio nas u različite pravce sale koju su već ispunjavali nestrpljivi kandidati. Igrači u zadnjem delu sale, uloge sa tekstom na sceni, dekorateri i tehničari s leve strane, kostimografi sa desne.

„Vidimo se kasnije“, odgovori Luiz i krenu u pravcu scene.

Gospođa Pirson, nastavnica fizičkog, čekala nas je pozadi i osmehnula se kada me je videla – ja sam jedna od njenih omiljenih učenica, a fizičko je za mene najbolji predmet. Ponekad se, ipak, zapitam

da li je i za nju, jer ne izgleda kao da se puno bavi time. Ona je niska, zdepasta dama sa ogromnim grudima i debelim nogama, a ako se kreće isuviše brzo, ponestane joj daha. Sa njom je bilo šest devojaka iz osmog i devetog razreda iz naše škole. Mahnula sam im, a nekoliko njih mi se osmehnulo i mahnulo. Većina je izgledala nervozno, iako smo prošle nedelje, jedne večeri posle škole, održali brzu probu.

„Šta ti se dogodilo s kosom, draga?“, pitala je gospođa Pirson.

„Sredila sam je zbog uloge. Ispraće se lagano“, slagala sam.

„To je pravi stav. Volim da vidim kako se moje devojke trude da uđu u ulogu.“

Jedna od devojaka iz osmog razreda uputila mi je bled osmeh. Izgledala je kao da će joj pozliti.

„Volela bih da sam se ja setila toga“, rekla je druga devojka.

„A sada, hajde da počnemo“, reče gospođa Pirson kada je postalo jasno da neće biti više takmičara. Okrenula se ka CD plejeru na stolu iza nje. „Ići ćemo po abecednom redu što znači, Grejs Anderson – ti si prva.“

Sićušna devojka sa dugom tamnom kosom vezanom u kiku, ustala je i kada je gospođa Pirson uključila CD čulo se delo klasične muzike, a Grejs je počela sa zadatim plesom. Pogrešila je nekoliko koraka i izgubila tempo, tako da je gospođa Pirson isključila muziku i dozvolila joj da ponovo krene, ali je bilo jasno da neće dobiti ulogu. Bila je previše trapava. Brzo sam pregledala ko se još prijavio za ulogu i videla da su sva imena po abecedi bila pre mog, što znači da ću ja biti poslednja na audiciji. *Odlično*, pomislih, to znači da mogu da gledam šta ostale rade, što mi, takođe, daje šansu da vidim zadati ples više puta, pa dok dođe red na mene, stvarno ću ga dobro znati. Pored sebe sam mogla da vidim Kerol Kenedi kako posmatra Grejs i tiho broji korake. Kerol će biti moja glavna konkurentkinja. Vežbala je balet van škole i svi znaju da je dobra plesačica. Ja sam išla na balet dok sam bila u mlađim razredima, ali mi je posle nekoliko godina dosadilo i odustala sam kada sam krenula u starije razrede i umesto toga počela da se bavim takmičarskim sportom. Međutim, kada sam počela da vežbam zadati ples za predstavu, iznenadila sam se kako su se koraci lako povratili.